Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Mai întâi a făcut Dumnezeu lumina. Dumnezeu era lumină, şi din lumină a făcut Dumnezeu lumina; lumină din Lumină a făcut. A făcut lumină, căci peste adânc era întuneric. Şi când a făcut lumina, a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric şi a numit lumina ziuă, şi a numit întunericul noapte. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăşi întocmesc cuvânt. Desfac cerurile şi rostesc de deasupra, şi am însoţitor pe Ioan, naşul Meu de botez, şi îl serbez în sobor în mijlocul poporului Meu Ierusalim, în grădiniţa Mea de fii născuţi de sus. Ioan mărturisea despre lumină, măi fiilor.

Pace vouă, şi lumină! Lumină din Lumină vă dau, ca să fiţi fii ai zilei, ca să nu mai fiţi fireşti, şi să fiţi duhovniceşti, ca să vă pot vorbi cele duhovniceşti. Cele duhovniceşti sunt pricepute numai de cei duhovniceşti, şi n-ai să vezi, Israele, om firesc ca să priceapă cuvintele acestea cu care Eu te hrănesc pe tine de atâta timp.

Dar iată ce taină: mai întâi a făcut Dumnezeu lumina; în ziua întâi a făcut lumina, iar în ziua a şasea a făcut omul. În ziua întâi Eu am înviat dintre morţi, iar în ziua a şasea am murit ca un om, căci în ziua a şasea s-a făcut omul. Ziua întâi se cheamă duminică, iar ziua a şasea se cheamă vineri. Vineri am murit ca un om, iar duminică am înviat ca un Dumnezeu, în ziua întâi, căci, când a făcut Dumnezeu cerul şi pământul, în ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina.

«Eu sunt Lumina lumii», aşa am spus Eu. Am spus: *«Fiţi fii ai zilei»,* căci lumina a fost numită ziuă. Cuvântul este lumina care luminează în întuneric. Eu am fost Lumina Care am luminat peste întuneric, şi am despărţit lumina de întuneric, pentru că Eu eram din Tatăl şi aveam puterea aceasta de am făcut toate cele văzute şi nevăzute. Dumnezeu era Lumină, iar Fiul Cel cuprins de Tatăl, Cel născut din Tatăl, Cel ce Se numeşte Cuvântul, Acela a făcut cele văzute şi nevăzute, după cum este scris că toate prin El s-au făcut; Lumină din Lumină, Dumnezeu din Dumnezeu născut.

Iată, fiilor, ce să spuneţi voi celor ce nu ştiu să preţuiască ziua întâi. În ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina. În ziua întâi s-a făcut lumină la învierea Mea din morţi. Ziua întâi este ziua când sărbătorim facerea luminii. De aceea am profeţit Eu în sulul acestei lucrări şi am zis: *«Blestemat să fie cel ce va face vreun lucru de al său, în afară de lumină, de sâmbătă de la asfinţit şi până luni la răsărit de soare».* Lumina s-a făcut noaptea, fiilor, nu s-a făcut ziua. Lumina zilei este cuprinsă între două nopţi, şi întunericul nopţii este cuprins între două zile. Ziua întâi este cea mai mare zi, pentru că în ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina. Aşa să spuneţi voi celor ce nu preţuiesc taina luminii, taina zilei. Aceia nu Mă preţuiesc pe Mine, Cel născut din Tatăl, Lumină din Lumină. Scris este: *«Eu sunt Lumina lumii»,* şi sunt Lumină din Lumină, şi M-am arătat peste pământ Lumină în ziua întâi, măi fiilor. În ziua întâi s-a făcut lumină la început şi la sfârşit, căci la sfârşit Eu M-am ridicat din noaptea morţii în ziua întâi din săptămână.

Eu sunt Lumină din Lumină, născut din Tatăl. Tatăl este şi tată şi mamă. După chipul lui Dumnezeu l-a făcut Dumnezeu pe om. Bărbat şi femeie a făcut Dumnezeu; Dumnezeu şi nu omul. A făcut tată şi mamă după chipul şi asemănarea Sa Dumnezeu. Eu M-am născut şi din tată, şi M-am născut şi din mamă, căci în împărăţia lui Dumnezeu nu este parte bărbătească şi parte femeiască, şi este totul îngeresc şi minunat şi fără de fire stricăcioasă şi fără de păcat, precum în cer aşa şi pe pământul împărăţiei lui Dumnezeu.

Împărăţia lui Dumnezeu este cerul şi pământul, pentru că Dumnezeu a făcut cerul şi pământul. Cerul este tron, şi pământul, aşternut. Unul fără altul nu este întru facere, şi este împărăţia lui Dumnezeu această facere. Numai omul cel făcut în ziua a şasea, numai acela n-a

stat supus Cuvântului lui Dumnezeu prin Care toate s-au făcut. Toate celelalte au ascultat, şi Domnul le dăduse pe toate în stăpânirea omului cel creat în ziua a şasea. Şi dacă omul a căzut, au căzut toate, căci pe toate le dăduse omului sub stăpânire. Iată ce s-a întâmplat, că omul a căzut, şi au căzut toate câte erau sub stăpânirea lui. O, şi iată, tată: *«Adevărul din pământ a răsărit, şi dreptatea din cer a privit»,* căci Eu am venit şi am luat fire omenească, aşa cum a fost omul cel făcut din pământ, şi am adăugat dreptatea cea din cer şi am ridicat prin Mine făgăduinţa răscumpărării tuturor celor ce au căzut, şi a omului, măi fiilor, dar greu înţelege omul această taină. Omului îi place să rămână numai din ţărână, nu şi din Hristos, şi Eu, tată, mare milă am avut de neînţelepciunea omului cel pierdut, care moare mereu.

Ferice de omul care Mă primeşte pe Mine, căci scris este: *«Celor câţi L-au primit, care cred în El, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, să se nască de la Dumnezeu, nu din sânge, nici din poftă trupească, nu din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu»,* din tată fără mamă şi din mamă fără tată; din Dumnezeu, măi fiilor, prin Mine, Cel Unul născut din Tatăl. Numai Eu sunt Cel Care pot mărturisi pe Tatăl, căci vin de la Tatăl, măi fiilor, şi sunt nedespărţit de El cu voi, căci Tatăl este întru Mine.

Iată, Israele, taina luminii, taina luminii din om. Omul luminat la faţă şi la inimă Mă are pe Mine, căci Eu sunt lumină. Cel neluminat la faţă n-a despărţit lumina de întuneric, căci Eu am despărţit lumina de întuneric. Cine se roagă Mie, cine se închină Mie, acela este luminat la faţă. Acesta este semnul celor ce se închină Mie. Cine este posomorât, acela stă întru noapte, acela nu ştie ce este rugăciunea chiar dacă se roagă. Unul ca acela nu ascultă de Mine, nu are sfială faţă de Mine, şi de aceea stă neluminat. Mare este taina luminii în om, măi Israele, şi ce bine era dacă se vedea în tine această înţelepciune! De aceea, tată, am venit, şi rup mereu din lumină şi îţi dau să mănânci cuvânt de lumină ca să te întocmesc prin cuvânt, aşa cum pe toate le-am întocmit, ca să nasc în tine credinţă şi închinare Mie. Tu citeşti destulă rugăciune, dar numai tu ştii cui o dai, că închinare Mie nu este aşa ceva dacă tu nu eşti luminat, dacă nu eşti lumină din lumină. Eu aşa am cuvântat peste tine, aşa am zis: să fii lumină. Iată că tu nu stai în taina luminii, şi lumina plânge supusă de noaptea din tine. Dacă tu erai lumină, era de mult lumină peste toate, şi era împărăţia Mea văzută cu tine.

Vreau să înţelegi taina luminii, fiule. Îmi vine, tată, să te las şi să nu mai vin la tine şi să Mă duc să cuvintez întunericului cel de afară de lucrarea Mea. Îmi vine să te las şi să nu mai vin la tine. Îmi vine să fac cu tine ce am făcut cu Israel. Dacă văd că nu iubeşti lumina, ce să mai zic de tine? Tu eşti ascuns în tine, copile din poporul Meu, eşti posomorât, eşti mofturos, eşti plictisit în tine, şi Îmi vine să te las şi să plec când văd că nu cunoşti ce este lumina. Tu ai avut cerul deschis deasupra ta, Israele de azi. Unde, tată, ţi-a fost inima şi privirea? Iată, Îmi vine să Mă supăr pe tine, că n-ai vrut să te laşi să înviez Eu în tine în ziua întâi când ai venit la Mine. Să fi început şi cu tine facerea, tată, căci facerea începe cu ziua întâi, şi în ziua întâi se face lumina, măi fiule lipsit de Mine. Sunt mereu lângă tine, şi tu tot lipsit de Mine eşti. De ce, oare, nu Mă bagi înăuntru? Tu ştii, tată, cum este un om care are în el pe Iisus Hristos? Uită-te la Mine şi la tine, ca să ştii odată şi ca să Mă iei întru tine şi să fii aşa cum sunt Eu şi să Mă mărturiseşti întru lumină, să fii lumină din Lumină, aşa cum sunt Eu Lumină din Lumină, Tată şi Fiu. Aşa şi tu să fii, lumină din Lumină. O, ce va fi să fac, oare, cu tine, Israele? Ai în mijlocul tău lumina. Ia, tată, şi te hrăneşte şi scoate noaptea din tine, căci Eu nu sunt noapte. Eu sunt ziuă, fiule. Cel cu faţa posomorâtă, acela are alt dumnezeu. Eu nu aduc întunecime de faţă şi de inimă. Alt dumnezeu face aşa ceva în om.

O, neuitatul Meu popor! Apostolii Mei mergeau mereu cu cuvântul Meu să întărească cetăţile creştine, şi iată, aşa este şi azi. Lasă-Mă, tată, să-ţi mai ţin calea încă, să te mai îndemn încă; încă o fărâmă mică de vreme, că o fărâmă de vreme mai este. Ţi-am spus mereu să ţii poruncile, tată. Ţi-am spus, şi iată, îţi spun să iubeşti pe Dumnezeu şi pe cel ce slujeşte lui Dumnezeu. Să nu-ţi faci alţi dumnezei ţi-am spus. Să nu-ţi faci averi şi pofte, şi voia ta să n-o

faci. Ţi-am spus să respecţi pe Dumnezeu întru ale Sale. Ţi-am spus, tată, să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu minţi, să nu fii lacom de bunul cuiva. Şi iată, acum din nou ţi-am spus: ia-Mă, tată, de bunăvoia ta în sufletul tău şi întreabă-Mă să-ţi spun ce să înţelegi şi ce să faci în dreptul fiecărei porunci. De ce, oare, s-au scris aceste porunci? S-au scris pentru că oamenii făceau aceste păcate, şi Eu am scris să nu se facă aceste păcate.

Vreau să sun gongul deşteptării, tată. Ce înseamnă aceasta ce vreau? Vreau să nu mai verşi sânge, fiule; aşa vreau. Tu ai să zici că nu verşi sânge şi că nu ucizi, că nu mai ucizi. Tată, nici Israel nu spunea că ucide, pentru că el nu ştia ce înseamnă testamentul în care stătea. Testament înseamnă sânge. Israel aducea sânge pentru păcat. Israel păcătuia, şi după aceea trebuia să spele cu sânge păcatul. Ucidea un animal sau o pasăre şi plătea păcatul cu sânge. Pentru păcat trebuie să se verse sânge. Sângele din om păcătuia, şi sângele de la animale şi de la păsări se vărsa pentru ispăşirea omului. Nu este obligaţie să faci păcat, dar este datorie să dai sânge pentru păcat. Când se aduce sânge, atunci se ştie că cineva a păcătuit. O, ce ruşine, tată! Să facă omul păcat şi să plătească animalul pentru curăţirea păcatului omului! Să moară vită sau pasăre pentru păcatul omului! Şi asta nu a fost de ajuns, că omul tot nu s-a curăţit, de vreme ce nu a scăpat de păcat, de vreme ce omul a păcătuit până la sfârşit. Aud peste tot pe om că spune despre mântuirea lui prin Mine. Spune cu fală omul că Eu Mi-am vărsat sângele pentru păcatele oamenilor. Asta nu este o fală, tată, şi ar trebui să-i fie ruşine şi sfială omului şi să se îndrepteze omul înspre dreptate, că pentru dreptate nu trebuie nici o jertfă, nici o ucidere. Eu, măi fiilor de azi, n-am spus lui Israel să aducă jertfe de animale când au ajuns în Canaan, dar dacă ei ştiau că pentru păcate trebuie sânge şi jertfă şi dacă ştiau că păcătuiseră, ei au adus jertfă, dar Eu nu le-am spus aceasta. Din contra, Eu am spus: *«Mi-e scârbă de jertfele voastre şi Îmi sunt dezgustătoare. Cine vi le cere ca să le aduceţi?»*. Eu le cerusem să Mă iubească şi să nu păcătuiască. Le spusesem să nu ucidă, să nu se desfrâneze, să nu fure, să nu mintă, să nu facă nedreptate. Eu asta le spusesem. Ruşine, tată, să moară o pasăre nevinovată sau un miel sau un ied sau un junc pentru păcatul săvârşit de om, şi scris este în Scripturi: *«Pământul va da pe morţii lui, şi marea, pe morţii ei, şi iadul, pe morţii lui»*. Şi ce va face omul? Că şi omul trebuie să dea pe morţii lui, fiinţe nevinovate, înghiţite de pântecele omului sau ucise în numele păcatului omului. Ruşine, tată, să moară Dumnezeu pentru omul păcătos. Ruşine este să facă omul păcat şi să-L omoare pe Dumnezeu pentru păcatul său. Scris este: *«Pentru un drept nu moare nimeni, dar pentru un păcătos trebuie să se găsească cineva să moară».*

Carnea mâncată de om îi omoară omului mintea, îi aduce vină omului. Eu n-am voit să mănânce omul carne. Eu n-am voit să fie moarte peste făpturi. De la început a fost voia omului înaintea Mea, şi aceasta a adus moartea. Voia omului a adus moartea. Eu nu-i cerusem lui Abel să ucidă mielul. El a voit; a voit să facă dragoste pentru Dumnezeu. Aşa a voit el pentru Dumnezeu, şi Eu am luat dragostea inimii lui, dar pentru ucidere a plătit Abel cu sângele său.

De la început a fost ucidere, măi fiilor. Eu n-am cerut oamenilor să aducă animale jertfite înaintea Mea, dar pentru păcatele oamenilor omul a făcut lege, a scris dinte pentru dinte, aşa a scris omul pentru păcatul săvârşit, păcat pentru păcat a scris, păcat şters cu alt păcat, şi Eu am văzut că aceasta nu avea nici o putere pentru salvarea omului din stricăciune. Legea vădeşte păcatul, căci pentru păcat, cel păcătos aduce jertfă de ispăşire, şi i se află păcatul. Eu am venit pe pământ şi am murit jertfă pe cruce, Mi-am vărsat sângele pentru păcatul omului, şi omul se laudă şi stă tolănit în păcate, că zice că Eu Mi-am vărsat sângele pentru păcatul lui. Ce ruşine! Măi fiilor, Eu Mi-am vărsat sângele pentru cel ce se foloseşte de această jertfă, pentru cel ce se lasă luminat de lumina din Mine, nu pentru omul care păcătuieşte pe seama jertfei Mele.

Israele, poporul Meu, nu mai sta în noapte. Fii fiu al zilei, căci noaptea se doarme, iar ziua este trezire. Eu sunt ziua, şi tu să fii fiul Meu. Eu sunt lumina, şi tu să fii fiul Meu. Îndură-te de Mine şi nu mai păcătui, că Eu, tată, sunt mereu Mielul Cel junghiat şi însângerat pentru păcatul tău. Ce vei răspunde pentru atâta înjunghiere, tată? Măcar tu, poporul Meu, să fii drept înaintea

Mea, să fii treaz înaintea Mea. În lume este noapte, tată, noapte şi adânc, şi Duhul Meu pluteşte. Fiule, porunceşte să se facă lumină şi să se despartă întunericul de lumină, ca să lucrez la cuvântul tău, la credinţa ta, căci cuvântul a fost de la început întru lucrare de facere. Ia tu seama bine, căci tu te aşezi să faci un lucru, dar mai întâi îţi spui ce faci, şi după aceea împlineşti. Fără să-ţi şopteşti nu faci. Spune, tată, lui Dumnezeu să facă lumină, că Dumnezeu lucrează facere nouă la cuvântul tău. Spune să se facă împărăţia Mea pe pământ precum în cer. Îmi vine să Mă mânii pe tine că stai nelucrător pentru Duhul Sfânt. Ziua lucrezi pentru împărăţia trupului tău şi noaptea te odihneşti întru împărăţia ta, dar trupul nu foloseşte la nimic. Duhul este Cel ce dă viaţă. Îmi vine să Mă mânii pe tine că nu vrei să lucrezi ca Mine. Eu am lucrat ca tine, că aşa ai zis tu, şi Eu am ascultat. Şi tu de ce nu faci tot aşa, ca să asculţi şi tu de Mine şi ca să lucrezi şi tu ca Mine? Eu în ziua întâi am zis să fie lumină, şi s-a făcut lumină din Lumină la început. Iar la sfârşit tot aşa am făcut în ziua întâi; am înviat întru lumină în ziua întâi. O, aştept să vină peste tine ziua, tată, ziua întâi, ziua cea dintru început să vină şi la sfârşit peste tine, ca să fii lumină din Lumină, fiule din Israel. Am scris istoria lui Israel atunci; am scris, tată, şi istoria ta acum. Nu Mă ruşina înaintea îngerilor! Lasă-te cuprins de lumină, tată, că mare este taina luminii, şi toate se vor scula spre nestricăciune, aşa cum la început toate s-au făcut prin cuvânt. Din nou va da pământul din el tot ce are aşteptând în el. Aşa cum la început pământul a scos din el fiinţe vii, aşa va scoate şi la sfârşit, căci toate trupurile sunt în aşteptarea naşterii din nou a lumii.

Nu mai este om să facă dreptate şi judecată, nu mai este până la unul, căci toţi s-au abătut şi împreună netrebnici s-au făcut, şi Eu, Domnul, am ajuns ocara lor. Iată, cine să mai judece, cine să mai îndrepte pe cel greşit, pe cel vinovat? Cine, tată? Iată cine: cel ce iubeşte pe Domnul, cel ce nu ucide, cel ce nu face desfrânare, cel ce nu fură şi nu minte şi nu se lăcomeşte, acela să facă dreptate şi judecată. Amin.

Israele, dă-ţi silinţa să dobândeşti veacul cel nou, unde nu se mai moare, tată. Ai văzut pe cei trei tineri curaţi, că n-au ars în focul din cuptor, şi s-au minunat necredincioşii. Să fii ca ei, fiule din Israel, şi să nu arzi, tată, dar să fii ca ei ca să nu arzi, că vine veacul cel nou spre vedere, şi va primi pe fiii săi. Amin.

Ioan mărturisea despre Lumină. Aşa şi tu, Israele, să faci ce a făcut Ioan. Ioan a mărturisit începutul, şi tot aşa să faci şi tu. Ioan şi-a răstignit trupul, şi aşa şi tu să faci, şi să iubeşti dreptatea Mea, nu pe a ta, fiule, că scris este: *«În cerul şi în pământul cel nou va locui dreptatea şi fiii ei».*

La început a făcut Dumnezeu lumina; în ziua întâi a făcut lumina. Ziua întâi să te cuprindă în taina ei, Ierusalime. Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că slava Mea stă deschisă deasupra ta, şi lumina cea dintâi voieşte să te cuprindă! Vino, fiule, că te chem să vii, şi cheamă-Mă şi tu, aşa cum este scris: *«Vino, Doamne Iisuse!».* Cheamă-Mă, că Eu vin cu ziua, tată, şi voi înveşmânta totul în lumină.

Împrunceşte-te, Ierusalime, ca să intri în veacul cel nou. Vino, fiule, întru nestricăciune, căci lumina va vădi pe fiii ei. Vino, fiule, de sus, şi nu veni de jos. Lasă-te născut de sus, căci cine nu se naşte de sus rămâne născut de jos. Vino, Ierusalime, întru împărăţia Mea, că slava Mea a răsărit peste tine! Amin, amin, amin.

07/20-01-1995